

Sygn. akt I ACz 512/13

POSTANOWIENIE

Dnia 28 marca 2013r.

Sąd Apelacyjny w Poznaniu Wydział I Cywilny

w następującym składzie:

Przewodniczący: SSA Małgorzata Mazurkiewicz-Talaga

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w dniu 28 marca 2013r.

sprawy z powództwa **J. S.**

przeciwko **Skarbowi Państwa-Lasom (...) K.**

o zapłatę

na skutek zażalenia powoda

od postanowienia Sądu Okręgowego w Zielonej Górze

z dnia 21 grudnia 2012 r., sygn. akt I C 200/10

postanawia:

oddalić zażalenie.

SSA Małgorzata Mazurkiewicz-Talaga

UZASADNIENIE

Zaskarżonym postanowieniem Sąd Okręgowy utrzymał w mocy postanowienie referendarza sądowego w Sądzie Okręgowym w Zielonej Górze z dnia 19 listopada 2012r., w którym referendarz sądowy przyznał Instytutowi (...) w P. kwotę 3.179,55 zł z tytułu wykonania opinii oraz opinii uzupełniającej, nakazał wypłacić na poczet tego wynagrodzenia kwotę 2.379,55 zł z wydatków budżetowych Skarbu Państwa i kwotę 800 zł z księgi sum na zlecenie, a także nakazał powodowi J. S. uiścić brakującą część zaliczki w kwocie 2.379,55 zł w terminie 14 dni pod rygorem egzekucji tytułem zwrotu sum wyłożonych przez Skarb Państwa na wynagrodzenie biegłego. W uzasadnieniu wskazano, że kwota 3.179,55 zł jest adekwatna do nakładu pracy i czasu poświęconego przez biegłych (46 godzin), a także stopnia skomplikowania sprawy. Stawkę, na jakiej oparte zostało wyliczenie, także uznano za prawidłową.

Na powyższe postanowienie powód złożył skargę i wniósł o jego uchylenie w całości i oddalenie wniosku Instytutu (...) w P..

Sąd Okręgowy utrzymując w mocy zaskarżone orzeczenie w uzasadnieniu stwierdził, że referendarz dokonał prawidłowej oceny kryteriów przyznania Instytutowi (...) w P. stosownego wynagrodzenia w oparciu o obowiązujące w tym zakresie normy prawne. Poddał przedłożoną przez Instytut kartę pracy należytej weryfikacji, zarówno ze względu na charakter przedłożonej opinii, jak i wymaganych kwalifikacji do jej sporządzenia, a także wziął pod uwagę nakład pracy poniesiony na jej sporządzenie i czas niezbędny do jej wykonania. Wskazując jako podstawę prawną art. 291 kpc i art. 90 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych, art. 10 ust. 1 i 2 Dekretu z dnia 26 października 1950r. o należnościach świadków, biegłych i stron w postępowaniu sądowym, § 2 i 5 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie kosztów przeprowadzenia opinii biegłego w postępowaniu sądowym z dnia 18 grudnia 1975r., podkreślił, że przepisy prawa nie uzależniają możliwości przyznania biegłemu (instytutowi) wynagrodzenia od uznania sporządzonej

przez niego opinii za prawidłową, lecz jedynie od skorzystania z jego usług. Do oceny sądu pozostaje zatem kwestia wymiaru przyznanego biegłemu wynagrodzenia w oparciu o powyższe kryteria. Tymczasem przedmiotem zarzutu powoda był sam fakt przyznania wynagrodzenia. Powód nie twierdził, że przedstawione przez Instytut informacje o czasie poświęconym na przygotowanie opracowania były nieprawdziwe czy zawyżone. Nie kwestionował przyjętej stawki wynagrodzenia za godzinę pracy biegłego. Zdaniem Sądu Okręgowego zarówno opinia z dnia 6 sierpnia 2012r., jak i opinia uzupełniająca sporządzone zostały w sposób prawidłowy, opiniujący obszernie odnieśli się do postawionych przez Sąd pytań, szczegółowo uzasadniając swoje wywoły. W opinii wyjaśniona została kwestia braku możliwości sporządzenia wyceny wysokości poniesionych przez powoda szkód i oszacowania należnego mu wynagrodzenia. Odnośnie drugiego zarzutu skarżącego, Sąd Okręgowy wskazał, że w dniu 17 grudnia 2012r. wpłynął do Sądu egzemplarz opinii z dnia 6 sierpnia 2012r. i opinii uzupełniającej z dnia 17 września 2012r. podpisanych przez dwóch pracowników i dyrektora Zakładu (...) w P., co stanowi potwierdzenie, że opinie zostały sporządzone w imieniu Instytutu (...) w P..

Postanowienie Sądu Okręgowego zostało zaskarżone zażaleniem powoda, który wniósł o jego uchylenie.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Zażalenie okazało się bezzasadne.

Zgodnie z art. 288 k.p.c. biegły ma prawo żądać wynagrodzenia za stawiennictwo do sądu i wykonaną pracę. Zasady, na podstawie których Sąd ustala prawo biegłego do wynagrodzenia określa art. 89 i następane ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz. U. Nr 167, poz. 1398 z późn. zm.). Stosownie do art. 90 i 93 powołanej ustawy wysokość wynagrodzenia biegłego za wykonaną pracę określa Sąd z uwzględnieniem kwalifikacji biegłego, potrzebnego do wydania opinii czasu i nakładu pracy, a także wysokości wydatków niezbędnych do wykonania zleconej pracy - na podstawie przedłożonego rachunku.

Szczegółowy sposób określania wysokości wynagrodzenia biegłego reguluje rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 18 grudnia 1975 r. w sprawie kosztów przeprowadzenia dowodu z opinii biegłych w postępowaniu sądowym (Dz. U. z 1975 r. Nr 46, poz. 254 z późn. zm.) wskazując, że podstawą ustalania wynagrodzenia jest stawka za godzinę pracy (§ 2-3). Do obliczenia stawki przyjmuje się zasadniczo odpowiedni wskaźnik procentowy odniesiony do kwoty bazowej określonej w § 2 ust. 1 powołanego rozporządzenia. Jeżeli wynagrodzenie określa się w całości lub w części według stawki wynagrodzenia za godzinę pracy, należy przedstawić sądowi wraz z rachunkiem dwa egzemplarze karty pracy sporządzonej według wzoru ustalonego odrębnie (§ 12 rozporządzenia). Dopiero ten dokument wraz z przedłożonym rachunkiem stanowi podstawę do ustalenia i przyznania biegłemu wynagrodzenia przez Sąd (§ 14 rozporządzenia).

W świetle powołanych przepisów, wyliczony w karcie pracy lub przedstawiony w rachunku czas i nakład pracy podlega weryfikacji przez sąd. Warunkiem przeprowadzenia weryfikacji wskazanych informacji jest przeprowadzenie dowodów na tę okoliczność w toku postępowania przed sądem.

W niniejszej sprawie Instytut (...) w P. przedłożył rachunek w postaci faktury VAT na kwotę 3.179,55 zł wraz z kartą pracy, która zawierała informację o liczbie godzin, jakie biegły poświęcił na przygotowanie i sporządzenie opinii w sprawie – 46 godzin oraz o wysokości stawki godzinowej – 56,20 zł. Zaskarżone postanowienie poddaje się zatem kontroli instancyjnej. W ocenie Sądu Apelacyjnego ustalenia faktyczne Sądu Okręgowego w przedmiocie ilości czasu niezbędnego do prawidłowego opracowania opinii przez biegłego specjalistę dysponującego niezbędnymi wiadomościami były trafne. Rachunek wystawiony przez biegłego nie ma charakteru zawyżonego.

Wymienione w powołanych wyżej przepisach kryteria pozwalają na weryfikację przez Sąd przedłożonego rachunku określającego wysokość wynagrodzenia Weryfikacji tej służy karta pracy biegłego, która obejmuje szczegółowe wymienienie czynności, jakich biegły dokonał w związku z opracowaniem opinii, jak również czasu poświęconego na każdą z tych czynności.

Skarżący nie podnosił w zażaleniu zarzutu co do nakładu pracy biegłego i długości czasu niezbędnego na przeprowadzenie opisanych przez niego czynności. Kwestionował jedynie wnioski opinii. Podkreślić należy, że oceny przydatności opinii dla rozstrzygnięcia będzie dokonywał Sąd na etapie wydania wyroku w przedmiotowej sprawie. Jeżeli powód nie podziela wniosków opinii Instytutu lub uważa, że jest ona niepełna, przysługuje mu uprawnienie do zgłoszenia wniosków dowodowych w tym zakresie – o przeprowadzenie dowodu z opinii uzupełniającej względnie o powołanie nowych biegłych celem sporządzenia opinii. Sąd może również w trybie art. 290 § 1 kpc zażądać od instytutu dodatkowych wyjaśnień pisemnych lub ustnych przez wyznaczoną do tego osobę, może też zarządzić złożenie dodatkowej opinii przez ten sam lub inny instytut. Sąd wprawdzie nie ma obowiązku dopuszczenia dowodu z opinii instytutu, czy też z opinii kolejnych biegłych, w każdym wypadku, gdy złożona opinia jest niekorzystna dla strony, ale ma obowiązek dopuszczenia takiego dowodu wówczas, gdy zachodzi tego potrzeba, w szczególności, gdy w sprawie zostały wydane sprzeczne opinie biegłych.

Zastrzeżenia co do prawidłowości opinii pozostają natomiast bez wpływu na przyznanie wynagrodzenia dla biegłego za wykonaną przez niego opinię. Opinia ta jest kompletna, odpowiada na postawione tezy dowodowe. Niekorzystny natomiast dla powoda wniosek o braku możliwości szacunkowego wyliczenia przez biegłego strat czy odszkodowania wiąże się z szeregiem niezależnych od biegłego okoliczności, m.in. brakiem właściwej dokumentacji szkód.

Ponadto w związku z przedłożeniem w dniu 17 grudnia 2012r. egzemplarzy opinii podpisanych przez dwóch pracowników i dyrektora Zakładu (...) Instytutu (...)w P., nie ulega wątpliwości, że przedmiotowe opinie należy traktować jako opinie instytutu naukowo - badawczego w rozumieniu art. 290 § 1 k.p.c.

Z uwagi na powyższe, Sąd Apelacyjny na podstawie art. 385 k.p.c. w zw. z art. 397 § 2 k.p.c. postanowił jak w sentencji.

SSA Małgorzata Mazurkiewicz-Talaga